

1

ПЛАМЪКЪТ НА СВЕЩТА СЕ ОТРАЗЯВАШЕ в сребърната котва, гравирана на огърлицата на сестра ми. Бижуто беше грозно – Юлейли никога не би го избрала за себе си. Тя обичаше обикновени златни нанизы и причудливи колиета с диаманти. Но... не и това. Сигурно го беше избрал татко. В желанието си да ѝ предложи нещо по-стилно, несръчно хванах огърлицата си от черни перли, но носачите хлопнаха капака на ковчега, още преди да отворя закопчалката.

– Ние, Хората на Солта, връщаме това тяло на морето – напевно обяви Върховният Мореплавател, когато дървеният ковчег се плъзна надълбоко в очакващата го крипта.

Опитвах се да не гледам към обраслата с лишей паст, широко зинала да погълне сестра ми цяла. Опитвах се да не мисля за сестра си, която само допреди няколко дни беше жива, топла и дишаше, а сега бе застинала във вечен покой. Опитвах се да не си представям как тънкото дъно на ковчега набъбва от конденз и сол, преди да се разцепи и да изсипе тялото на Юлейли в дълбините под семейния мавзолей.

Опитвах се да заплача. Знаех, че очакват да го направя, но знаех също, че сълзи няма да има. Те щяха да дойдат по-късно. Може би тази вечер, когато минех покрай спалнята ѝ и погледнех черните савани, покриващи стенните огледала. Юлейли имаше много огледала.

Юлейли.

Беше най-красивата от сестрите ми. Алените ѝ устни винаги бяха усмихнати. Обичаше да се шегува, а яркозелените ѝ очи винаги бяха готови за кратко намигване. Множество поклонници се бореха за вниманието ѝ, още преди да стане най-голямата дъщеря в семейството на Тавмантите* и наследница на цялото татково богатство.

– Раждаме се от Солта, живеем от Солта и ще се върнем в Солта – продължи Върховният Мореплавател.

– В Солта! – повториха опечалените.

Татко пристъпи напред и сложи две златни монети в подножието на криптата – дар за Понт**, за да бъде лек пътят на сестра ми в морето. Осмелих се да огледам мавзолея. Беше препълнен с гости, облечени в най-хубавите си дрехи от черна вълна и креп. Много от тях бяха ухажори на Юлейли. Щеше да ѝ е приятно да разбере колко много млади мъже са с разбити сърца и открито я оплакват.

– Анналий – прошепна Камила и ме побутна с лакът.

– В Солта – промърморих и притиснах кърпичка към очите си, преструвайки се на разплакана.

Острото неодобрение на татко изгаряше сърцето ми. Очите му бяха мокри, а гордо вдигнатият му нос – червен, когато Върховният Мореплавател пристъпи напред с ритуална чаша, облицована с черупка от абалон*** и пълна с морска вода. Обърна я рязко над криптата и водата се изля върху ковчега на Юлейли – церемонията символизираше началото на разложението. После угаси свещите, разположени по ръба на каменния кладенец, и службата свърши.

Татко се обърна към събралите се. В тъмната му коса се откри широка бяла ивица. Беше ли там вчера?

– Благодаря, че дойдохте да почетете паметта на дъщеря ми Юлейли.

---

* Тавмант – гръцка митология, подводен великан, син на Понт и Гея. – Бел. пр.

** Понт – гръцка митология, бог на морето. – Бел. пр.

*** Абалон – вид соленоводен морски охлюв. – Бел. пр.

Гласът му, обикновено силен и завладяващ, свикнал да се обръща към придворните лордове, несигурно трепна.

– От името на нашето семейство ви каня в Хаймур, за да си спомним за живота ѝ. Ще има храна и напитки, и... – той прочисти гърлото си. Прозвуча като заекващ писар, а не като деветнадесетия херцог на Солените острови. – Знам, че Юлейли щеше да оцени присъствието ви.

Кимна в знак, че речта е свършила. Беше бледен като платно. Жадувах да го прегърна, за да облекча мъката му, но мащехата ми Морела вече стоеше до него и го държеше подръка. Бяха се оженили едва преди няколко месеца и все още се радваха на опияняващите, благословени дни на съвместния живот.

Морела влизаше за първи път в мавзолея на Тавмантите. Дали се чувстваше неловко под бдителния поглед на майчината ми мемориална статуя? Скулпторът бе използвал за отправна точка сватбения портрет на мама и пренесъл младежкото ѝ излъчване върху сивия мрамор. Въпреки че тялото ѝ се върна в морето преди много години, аз все още посещавах светилището ѝ почти всяка седмица, разказвах ѝ за живота си и си представях, че ме слуша.

Статуята на мама се извисяваше над всички останали в мавзолея, включително и тези на сестрите ми. Паметникът на Ава бе обгърнат от рози – любимите ѝ цветя. През летните месеци те израстваха едри и розови, като чумните циреи, отнели живота ѝ само на осемнадесет.

Октавия си отиде година по-късно. Намериха тялото ѝ до високата стълба в библиотеката, с крайници извити под неестествени ъгли. Отворена книга с цитат на вайпански, на който така и не се научих да чета, украсяваше мястото на смъртта ѝ.

При толкова много трагедии, струпали се в семейството ни, смъртта на Елизабет изглеждаше неизбежна. Намериха я във ваната, носеща се по водата като подпухнало и загубило цвета си плаващо в морето парче дърво. Слуховете от Хаймур, прошепнати от домашните прислужници на конярите, предавани от рибарите на жените им, които пък ги разпространяваха

като предупреждение към палавите деца, бързо стигнаха до селищата на съседните острови. Някои казваха, че е самоубийство, но повечето хора вярваха, че сме прокълнати.

Статуята на Елизабет беше птица. Трябваше да е гълъб, но пропорциите ѝ бяха сгрешени и повече приличаше на чайка. Подходящ символ за Елизабет – тя мечтаеше да отлети.

Каква ли ще е статуята на Юлейли?

Някога бяхме дванадесет – дузината от семейството на Тавмантите. Сега сме по-малко, седемте ми сестри и аз. Не мога да се избавя от мисълта, че зловещите слухове за семейството ни са истина. Бяхме ли разгневили боговете? Дали мракът, спуснал се над семейството ни, ще ни отнесе една по една? Или всичко е просто низ от трагични и нещастни съвпадения?

След службата гълпата се разпръсна и гостите започнаха да се събират край нас. Докато сдържано прошепваха съболезнованията си, забелязах, че внимават да не се приближават много. От уважение към скръбта ни, или от притеснение да не се „заразят“? Искаше ми се да го припиша на глупаво суеверие, но когато далечна леля се приближи към мен с многозначителна усмивка на тънките си устни, под повърхността, но невъзможно да бъде пропуснат, в очите ѝ проблесна същият въпрос: „Коя ще е следващата?“.